

Se lauantai alkoi kuin mikä tahansa viikonloppu päivä. Nukuin ainakin yhteentoista. Herättyäni makoilin sängylläni tuijotellen kirjoituspöytäni päälle viikattua harmaata t-paitaa. Se oli samainen paita, jonka Noora oli viime viikon perjantaina minulle antanut lainaan. Palauttaminen oli kuitenkin ollut hankalaa, sillä sain pestyä sen vasta keskiviikkona ja sattumalta itse paidan omistajaa ei loppu viikkona koulussa näkynyt. En kehdannut mennä hänen ovelle kolkuttelemaan vain parin päivän poissa olon takia. Ehkä hän oli kipeänä tai jotain. Puhelinnumeroa en ollut häneltä koskaan tajunnut kysyä. Pakko tunnustaa että olin huolestunut. Kyllähän Noora lintsasi koulusta aika ajoin mutta ei kokonaisia päiviä. Kun olin kammennut itseni ylös sängystä, astelin alakertaan aamupala mielessäni. Koirani, valkoruskea australiapaimenkoira Roni oli päässyt jo aamulla lenkille isäni kanssa. Mutta se tiesi, että seuraavalle lenkille pääsisi hyvin pian, kun saisin itseni vain hereille. Roni vieressä vahtien mutustelin pari palaa ruisleipää ja kupin kahvia myöhäiseksi aamupalakseni. Palasin taas huoneeseeni. Ajattelin palauttaa paidan Nooralle samalla, kun kävin pienen lenkin heittämässä Ronin kanssa. Hyvä veruke tarkistaa, oliko sinisilmä kunnossa. Pyjamat saivat väistyä collegehousujen ja vihreänhupparin tieltä. Laukkuun avaimet, kännykkä ja tuo harmaa t-paita, joka ei enää tuoksunut niin paljoa tupakalta. Lenkkarit jalkaan, Roni hihnan päähän ja menoksi. Kiersin Ronin kanssa rutiininomaisen lenkkimme. Sopivan pitkä, että Roni sai tarpeeksi liikuntaa, mutta sopivan lyhyt, etten minä olisi aivan poikki sen jäljiltä. Päivä oli mitä mainioin lenkkeilylle. Kirpakka syyssää. Jalkakäytävät täynnä lehtiä, joiden väriskaala oli huikea laaja. Ronia nuo tassujen alla rapisevat syksynmerkit jaksoivat aina huvittaa. Mutta ei niin paljon kuin ojan vierestä löytynyt komea puunoksa, jota hauva jaksoi kantaa lähes koko matkan suussa. Heittelinkin sitä pari kertaa, että Roni saisi hieman muistella että miten sitä noudetaan. Kello oli jo yli keskipäivän. Suuntasin tuota punaista tiilirakennusta kohti. Toivottavasti Noora oli kotona. Ronin sidoin talon lähetyville odottamaan. En oikein itsekään ymmärrä miksi. Ehkä se oli jokin alitajunnan tekemä pakoreitti. Syy, jonka varjolla pystyi poistumaan äkkiä, jos tilanne muuttuisi ahdistavaksi. Aivan kuin olisin aavistanut, että tulisin tarvitsemaan tuota syytä. Roni jäi pihalle istumaan tuijottaen ystävällisillä mantelin värisillä silmillään perääni. Ei se haukkunut. Kyllä emäntä tulisi takaisin. Parissa vuodessa koiran luottamuksen sai helposti puolelleen, jos osasi asiansa. Astelin hiekkaisia portaita pitkin yhä ylemmäs ja ylemmäs, kunne näin tutun oven. Vaistomaisesti suin vaaleat hiukseni ojennukseen. Sen jälkeen rimpautin kerran harvinaisen pahaäänistä ovikelloa. Ainakaan Noora ei avaisi ovea siksi, ettei olisi kuullut tuloani. Hetken jo luulin, ettei ketään ollut kotona. Käännyin lähteäkseni kotiin päin. En kuitenkaan ehtinyt edes yhtä porrasta laskeutua alas, kun ovi takanani avautui. "Huomenta." tuttu ääni totesi varsin väsyneen oloisena. "Olithan sinä kotona." totesi ja käännyin katsomaan Nooraa. Siinä hän seiso i ovensuussa pelkässä löysässä topissa (varmasti sekin miesten puolelta ostettu) sekä ruudullisissa boxereissa. Tumma tukka niin sekaisin ja pystyssä kuin olla ja voi. Silmäanaluset valvomisesta tummana. Ja silti hän näytti hurmaavalta. Astuin lähemmäs Nooraa kaivellen samalla laukkuani. Jäykistyin kuitenkin yllätyksestä paikoilleni, kun kuulin unenpöpperöisen naisäänen huutavan Nooran asunnosta: "Norppa, kuka siellä on? Pizzaako oot menny tilaamaan?" Norppa? Katsoin kysyvästi ensin Nooraa, sitten tähyilin tämän olan yli nähdäkseni puhujan paremmin. Tähyily oli kuitenkin turhaa, koska utelija asteli itse ovelle. Pitkä, lyhyen räikeän punaiseksi värjätyn tukan omaava nainen pysähtyi Nooran viereen tutkiskellen minua räväkästi meikatuilla silmillään. Meikki oli kyllä menettänyt jo parhaimman hohtonsa, luultavasti ne olivat eilisillan peruja. Yllään tuolla punapäällä oli selvästi pelkkä Nooran kauluspaita. Ei tarvinnut olla mikään Sherlock Holmes päätelläkseen, mitä nuo kaksi olivat puuhailleet viime yönä. Tai ehkä mielikuvitukseni laukaksi vähän liikaa... En antanut "Norpan" vastata

kysymykseen vaan ojensin viikatun paidan omistajalleen ja totesin: "En ole pizzalähetti vaan pitalähetti." Pysin kuulostaa mahdollisimman huolettomalta. Hymyily sattui. Vielä enemmän sattui, kun tuo vieras nainen kietoi kätensä Nooran hoikan, mutta voimakkaan oloisen käden ympärille. Noora otti paidan vastaan ja totesi muodollisesti: "Tuota Kata, tässä on Aamu. Aamu, Kata." Sinisilmä kuulosti hieman hermostuneelta. Ehkä kuvittelin senkin... Nyökkäsin tervehdyksen ja vilkaisin muka kiireellisenä kännykästäni kellonaikaa. "Mä taidan nyt lähteä, koirakin odottaa tuolla alhaalla." Pakokeino oli tuomittu epäonnistumaan. "Ai nii, mä en oo ees nähnyt suun koiraa. Saanko tulla kattoo. Voisin savukkeeseen poltella siinä samalla." Noora innostui. Koitin peitellä vaivaantumistani ja mutisin: "Juu, kyllä se sopii." Noora nyökkäsi ja pyysi sisään odottelemaan. Jöin suosiolla rappukäytävään toivoen, ettei Kataa kiinnostanut koirat. Miksi olinkaan näin... tuotunut? Nythän oli ainakin selvää, mitä puolta venettä Noora souti. Silloin en tunnistanut tunnetta mustasukkaisuudeksi. Enhän minä mikään lesbo ollut. Enkä edes bi. Eikä toisen omaa saanut tavoitella. Niin raamatussa luki. Kaikesta huolimatta, ettei toisen omaa saanut tavoitella, Jumala tuntui vastaavan itsekkääseen toivomukseeni ja tämä Kata totesi lirkuttelevaan sävyyn Nooralle: "Voitko hakee jotain syötävää. Sun jääkaapissa ei oo kuin kaljaa ja margariinia. Kävisin sillä välin suihkussa." Noora veti harmaita farkkujaan jalkaan ja nyökkäsi tottelevaisesti punapäälleen. Ei sinisilmä kehdannut edes yöpaitaansa vaihtaa vaan heitti mustan nahkatakkinsa ylleen ja harmaan fedoran päähänsä. "Et sitten oo tuntia siellä suihkussa." Noora totesi Katalle. "No kuka nyt olisi suihkussa yksin niin pitkään." Kata vastasi pilke silmäkulmassa ja katosi kylpyhuoneen oven taakse. Hiljaisuuden vallitessa astelimme portaat alas. Heti ulos päästyään Noora kaivoi takkinsa taskusta askinsa ja nappasi kalpeiden huuliensa väliin yhden savukkeeseen. Sytkärin etsimisessä meni hieman kauemmin, mutta jonkin ajan päästä kirkkaan pinkki Coltti löytyi farkkujen taskusta ja muutaman raapaisun jälkeen tupakka savusi iloisesta harmaasta savua. Itse en enää jaksanut edes välittää tupakan savusta. Jos minä en polttanut, ei se tarkoittanut, ettei muut saisi. Roni haukahti pari kertaa iloisesti nähdessään minut. Otin hihnan haltuuni ja osoitin Nooraa sanoen: "Tuossa ois sulle uusi purulelu." Kieli suusta roikkuen Roni kipitti Nooran luokse, joka oli istahtanut ulkoportaille tupakka huulillaan. "Moro hauva. Ootpa sä söpö" sinisilmä lässytti Ronille, joka hyöri naisen ympärillä innoissaan haistellen uusia hajuja. Istahdin Nooran viereen katselemaan Ronia, jolla näytti olevan kova into antaa pusuja uudelle ystävälleen. "Onks tää tyttö vai poika?" Noora kysäisi samalla väistellen Ronin pussausyrityksiä. "Poikahan se. Ja iha hetero näköjään." totesi huomaamattani, miten piikittelyä lausahdukseni oli. En vain hallinnut sanoja, jotka suustani tulivat. Noora loi minuun pitkän ja kysyvän katseen. Kummastus hänen kasvoillaan muuttui narkästykseksi. "Varoitukset olivat siis totta..." Noora mumisi ja nousi seisomaan. Roni katsahti kysyvästi tuota poikamaista tyttöä ja haukahti saadakseen huomiota. "Varoitukset?" lausuin puoliksi itselleni, puoliksi Nooralle. Sinisilmä katseli vastapäisen rakennuksen seinää ja imi tupakkaansa. "Varoitukset että sä oot just noita foobikoita." Noora tupisi ja lähti astelemaan pois päin minusta. "Noora..!" huudahdin. Vastaukseksi en saanut kuin käden heilautuksen ja suureen ääneen todetun lauseen: "Säästä ne eheytyspuheet mutsilles." Jäin istumaan portaille ihmeissäni. Roni istahti viereeni ja painoi päänsä polvelleni. Koirat kyllä tiesivät, milloin piti olla läsnä. Milloin omistajaan sattui. Vaikkei edes omistaja itse sitä tunnustanut itselleen. En minä ollut tarkoittanut sanoillani mitään sellaista. Ei Nooran tarvitse eheytyä. Hän oli juuri tuollaisena hyvä. Hauska, karismaattinen ja hieman jätkämäinen tyttö, joka ei poikien perässä madellut. Lesbous vain hieman pelotti minua... en ollut koskaan tuntenut näin hyvin ihmistä, joka oli...sellainen. Pelkäsin, miten se vaikuttaisi minuun. Ajatus sai sisimmässäni vellovat tuntoni heräämään. Nooran läheisyys, pelkkä katse sai kielletyt haluni antamaan itsestään merkkejä.

Vaikka aivan pieniä vain. Punaa poskilla. Toisen profiilikuvan tuijottamista Facebookissa. Ikävöintiä... Ajattelin että kaikki tämä johtui vain siitä, että olin ollut lesbon kanssa ystävä. Voisiko se mennä niin? Suurin kysymys oli, miksi tämä kaikki tuntui niin hyvältä? Ja miksi se, että Noora oli toisen naisen kanssa tuntui pahalta. Aivan sairaan pahalta. Halusin olla Nooran kanssa. Ystävä. Sisimmässäni jotain enemmän. Mutta vähintään ystävä. Varmaan jotkut luokkalaiseni olivat sanoneet, ettei minulle kannattanut tulla kaapista ulos. Ajattelivat, että suhtauduin homouteen, kuin vanhempani. Tähän asti olin niin suhtautunutkin. Kielteisesti. Inhoten. Halveksuen. Mutta enää en ollut niinkään varma mitä tunsin. Siitä olin vain varma, että Nooran vihainen katse oli pahinta, mitä olin koskaan tuntenut. Vielä illallakin, kun olin vääntäytynyt kotiin Nooran luota, näin sen saman katseen sulkiessani silmäni. En saanut unta. Kun yritin, ne vihaavat silmät tuijottivat minua syyttävästi repien sieluni auki. Paljastaen kaiken sen, mitä olin aina piilotellut itseltäni. Laitoin valot päälle ja otin raamatun käteeni. Efesolaiskirje, luku viisi, jae kaksi: Rakkaus ohjatkoon elämäännne, onhan Kristuskin rakastanut meitä ja antanut meidän tähtemme itsensä lahjaksi, hyvältä tuoksuvaksi uhriksi Jumalalle. Rakkauden pitäisi ohjata elämäämme... Minkä minä olin antanut itseäni ohjata viimeiset vuodet? Pelon vanhempani, kirkon, ennakkoluulojen... Raamattu kehoittaa aina rakastamaan. Ei pelkäämään. Rakkaus on raamatun kantava voima. Miten muka maailmassa sitten oli oikeanlaista ja vääränlaista rakkautta? Eikö kaikki rakkaus ollut saman arvoista? Miksi joidenkin ihmisten rakkaus kiellettiin? Sinä yönä koitin löytää vastauksia. Lukemalla raamattua. Rukoilemalla. Koska minulla ei ollut muuta. Perheelleni en olisi millään voinut puhua. Heille oli olemassa vain yksi oikea vastaus. Vastaus, jota kohtaan uskoni oli järkkynyt. En kuitenkaan löytänyt vastausta. Jumala oli vaiti. jatkuu...